

Trabzon Orman Bölge Müdürlüğü'nde 1997-2025 Yılları Arasında Gerçekleşen Orman Suçlarının İncelenmesi

An Analysis of Forest Crimes Committed between 1997-2025 at the Trabzon Forest Regional Directorate

Nuray KAHYAOĞLU^{1*} , Murat Han ERTUĞRUL¹ , Engin GÜVENDİ¹

¹Gümüşhane Üniversitesi, Kürtün Meslek Yüksekokulu, Ormancılık Bölümü, Ormancılık ve Orman Ürünleri Pr., Gümüşhane/Kürtün

Eser bilgisi/Article info

Araştırma makalesi/Research article

DOI: 10.17474/artvinofd.1949941

*Sorumlu yazar/Corresponding author

Nuray KAHYAOĞLU

e-mail: nkahyaoglu@gumushane.edu.tr

Gönderilme tarihi/Submission date

12.05.2026

Kabul tarihi/Acceptance date

09.07.2026

Yayınlanma tarihi/Publication date

14.07.2026

Anahtar kelimeler:

Orman suçları

Doğal kaynaklar

Sürdürülebilirlik

Trabzon

Keywords:

Forest crimes

Natural resources

Sustainability

Trabzon

Öz

Ormanlar yaşamın başlangıcından günümüze kadar insanların yaşamlarını devam ettirebilmeleri, ihtiyaçlarını karşılayabilmeleri için sürdürülebilirliği olan en değerli kaynaklardan birisidir. Ormanlara yapılan en küçük müdahale tüm canlıları etkileyebilmektedir. Dolayısıyla orman suçları doğal kaynakların ve orman kaynaklarının sürdürülebilir yönetimi açısından üzerinde durulması gereken önemli bir konu olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu çalışmada, Trabzon Orman Bölge Müdürlüğü (OBM) ve ona bağlı Orman İşletme Müdürlüğü (OİM) sınırları içerisinde 1997-2025 yılları arasında gerçekleşen orman suçları, suç türleri ve bu suçların OİM dağılımları incelenmiştir. Araştırma bulgularına göre, ilgili dönemde Trabzon OBM'nde toplamda 15.879 adet suç işlenmiş olup işlenen suçların 9131 adetini kesme, 2664 adetini açma, 1464 adetini işgal, 1214 adetini bulundurma, 755 adetini nakil, 337 adetini sarf, 112 adetini otlatma, 115 adetini yangın, 2 adetini av ve 1 adetini maden ocağı açma suçu oluşturmaktadır. Elde edilen sonuçlar Trabzon OBM ve ona bağlı OİM'lerinde en yaygın suç tipinin kesme, açma ve işgal olduğunu, buna karşın otlatma, yangın, maden ocağı ve av suçlarının düşük seviyelerde kaldığını göstermektedir. Sonuç olarak, Trabzon OBM ve müdürlüğe bağlı OİM sınırları içerisindeki ormanlık alanlarda işlenen suç türleri ve bu suçların nedenleri kapsamlı bir şekilde değerlendirilmiş; elde edilen bulgular doğrultusunda söz konusu suçların görülme sıklığının azaltılmasına yönelik çeşitli öneriler geliştirilmiştir.

Abstract

Forests have been one of the most valuable resources for human survival and meeting needs from the beginning of life to the present day. Even the smallest intervention in forests can affect all living things. Therefore, forest crimes are an important issue that needs to be addressed in terms of the sustainable management of natural and forest resources. In this study, forest crimes, crime types, and the distribution of these crimes within the Trabzon Regional Forestry Directorate (OBM) and its affiliated Forestry Management Directorates (OİM) between 1997 and 2025 were examined. According to the research findings, a total of 15,879 crimes were committed in Trabzon OBM during the relevant period, of which 9131 were cutting, 2664 were clearing, 1464 were occupation, 1214 were possession, 755 were transportation, 337 were consumption, 112 were grazing, 115 were arson, 2 were hunting, and 1 was mining. The results show that the most common types of crime in Trabzon Forestry Directorate and its affiliated Forest Management Units are logging, clearing, and illegal occupation, while grazing, arson, mining, and hunting crimes remain at low levels. In conclusion, the types of crimes committed in forest areas within the jurisdiction of the Trabzon Regional Directorate of Forestry and its affiliated Forest Management Directorates, as well as the causes of these crimes, have been comprehensively evaluated; based on the findings, various recommendations have been developed to reduce the frequency of these crimes.

GİRİŞ

Ormanlar, ülkelerin ekonomik, ekolojik ve sosyal refahı açısından büyük öneme sahip doğal kaynaklardır (Heske, 1952). İnsanlık tarihinin ilk dönemlerinden itibaren ormanlar; barınma, beslenme, ısınma ve ilkel araç gereç yapımı gibi temel ihtiyaçların karşılanmasında kullanılmıştır. Zamanla yerleşik hayata geçilmesiyle birlikte ormanlardan yararlanma biçimleri değişmiş, tarım alanı açma, yerleşim kurma ve çeşitli ekonomik faaliyetler doğrultusunda ormanlar üzerindeki insan baskısı artmıştır (Sürmen, 2022). Ormanlara bağımlı kırsal nüfusun sosyoekonomik yapısı da ormanlar üzerindeki baskıyı etkileyen önemli bir faktördür. Orman köyleri genellikle düşük gelir düzeyine sahip, şehir merkezlerine uzak ve altyapı olanakları sınırlı yerleşim alanlarıdır. Eğitim, sağlık ve ulaşım gibi hizmetlere erişimde yaşanan zorluklar ile kırsaldan kente göç süreçleri, bazı bölgelerde plansız yapılaşma ve açmacılık faaliyetlerini artırarak ormanlar üzerindeki baskıyı daha da yoğunlaştırmaktadır (Kahyaoğlu vd., 2022).

Türkiye’de ormanların korunmasına yönelik ilk kapsamlı düzenlemelerden biri 1870 Orman Nizamnamesi’dir. Bu düzenleme ile ormanların işletilmesi ve korunması belirli kurallara bağlanmıştır. Günümüzde ise 6831 sayılı Orman Kanunu kapsamında orman suçu; “ormanın varlığını ve geleceğini tehdit eden, düzenli ve sürekli faydalanmayı engelleyerek milli serveti tehlikeye sokan fiiller” olarak tanımlanmaktadır (Birben vd., 2019). Bu kapsamda; izinsiz kesim, nakil, işgal, açmacılık, yerleşme, yangın çıkarma, kaçak avlanma ve izinsiz tesis kurma gibi fiiller orman suçu olarak değerlendirilmektedir (Kahyaoğlu vd., 2022).

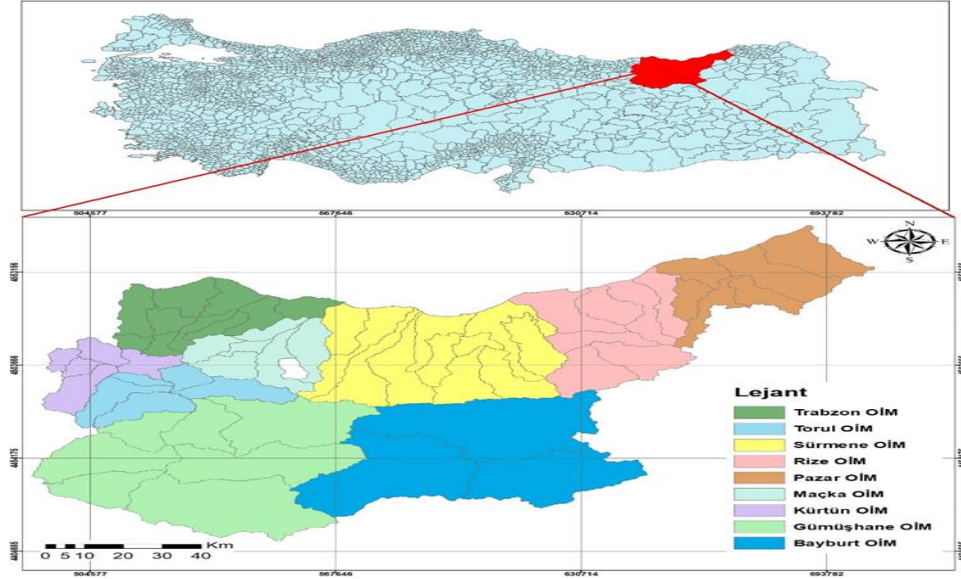
Orman suçları yalnızca hukuki bir ihlal değil; kültürel, ekonomik ve sosyal faktörlerin etkileşimiyle şekillenen çok boyutlu bir problemdir. Özellikle kırsal nüfusun ormanları geleneksel kullanım ve temel ihtiyaç kaynağı olarak görmesi, orman-halk ilişkilerinde çatışmalara neden olmaktadır. Literatürde, orman suçları ile düşük gelir düzeyi, eğitim eksikliği ve yasal farkındalığın düşüklüğü arasında güçlü bir korelasyon olduğu belirtilmektedir (Ünal vd., 2021). Bu bağlamda orman suçları genel olarak, kaçak kesim, açmacılık, nakliye, işgal, otlatma ve kasten yangın çıkarma gibi farklı şekillerde ortaya çıkmaktadır (Uçarlı vd., 2026).

Çalışma alanını kapsayan Trabzon OBM, Doğu Karadeniz Bölgesi’nde bulunması, engebeli ve zorlu arazi yapısı, yoğun orman varlığı ve orman suçlarıyla birlikte orman koruma problemlerinin yoğunluk gösterdiği bir alandır. Dolayısıyla bu çalışmanın amacı, Trabzon OBM’ ne bağlı Orman İşletme Müdürlükleri sınırları içerisinde 1997–2025 yılları arasında meydana gelen orman suçlarını tür, zaman ve mekânsal dağılım açısından incelemek; bu suçların oluşumunda etkili olan faktörleri ortaya koymak ve elde edilen bulgular doğrultusunda ormanların korunmasına yönelik değerlendirmeler yapmaktır.

MATERYAL VE YÖNTEM

Materyal

Araştırma, Türkiye’nin kuzeydoğusunda yer alan ve arazi yapısı nedeniyle orman suçları açısından hassas bir bölge olan Trabzon OBM sınırlarını kapsamaktadır. Trabzon OBM sınırları içerisinde Trabzon, Gümüşhane, Bayburt, Rize, Pazar, Torul, Kürtün, Sürmene ve Maçka OİM olmak üzere 9 OİM bulunmaktadır. Trabzon OBM’nin ormanlık alanı toplam 625.208 hektardır (OGM, 2026).

Şekil 1. Çalışma alanının lokasyon haritası

Çalışmanın veri seti, Trabzon OBM kayıtlarından temin edilmiştir. Veri setinde kesme, nakil, bulundurma, sarf, açma, işgal, otlatma, av suçları, kömür, fidan ekim sahası, maden ocağı açma ve yangın suçları yer almaktadır.

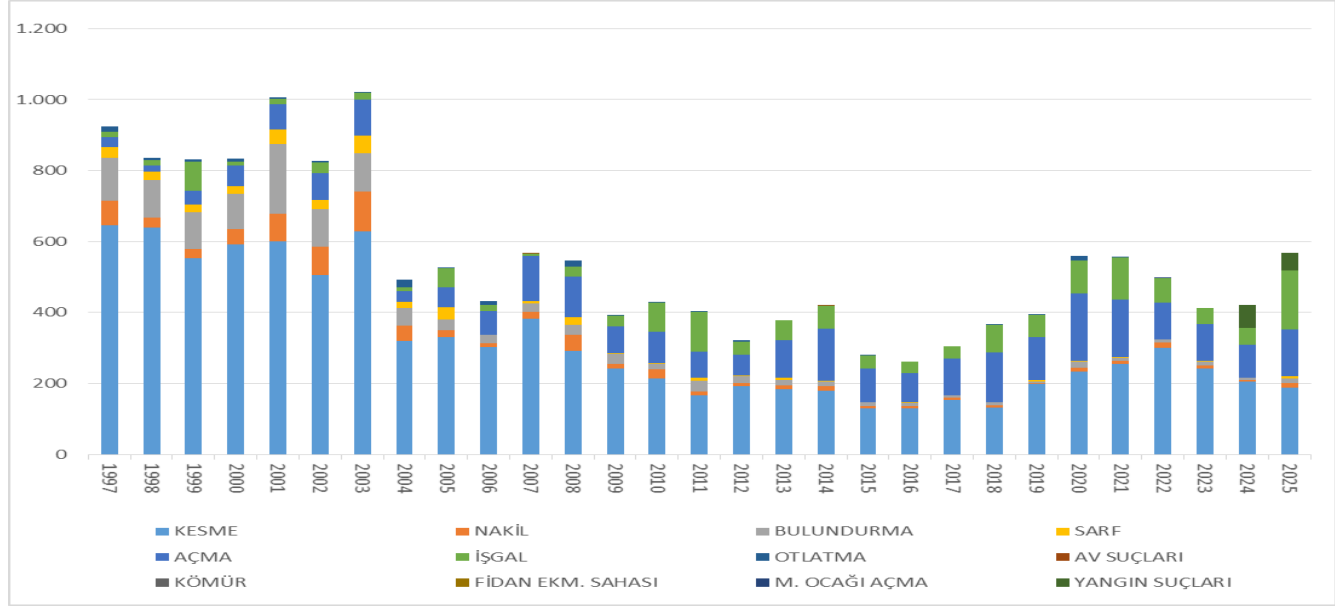
Yöntem

Çalışmada elde edilen verilerin analizi için, suç türlerinin kesme, nakil, bulundurma, sarf, açma, işgal, otlatma, av suçları, kömür, fidan ekim sahası, maden ocağı açma ve yangın suçları gibi gruplandırılarak yıllara göre dağılım tabloları çıkarılmıştır. Çalışma dönemi olan 1997-2025 yılları arasındaki orman suçlarının artış veya azalış eğilimlerini belirlemek amacıyla şekiller oluşturulmuştur.

BULGULAR

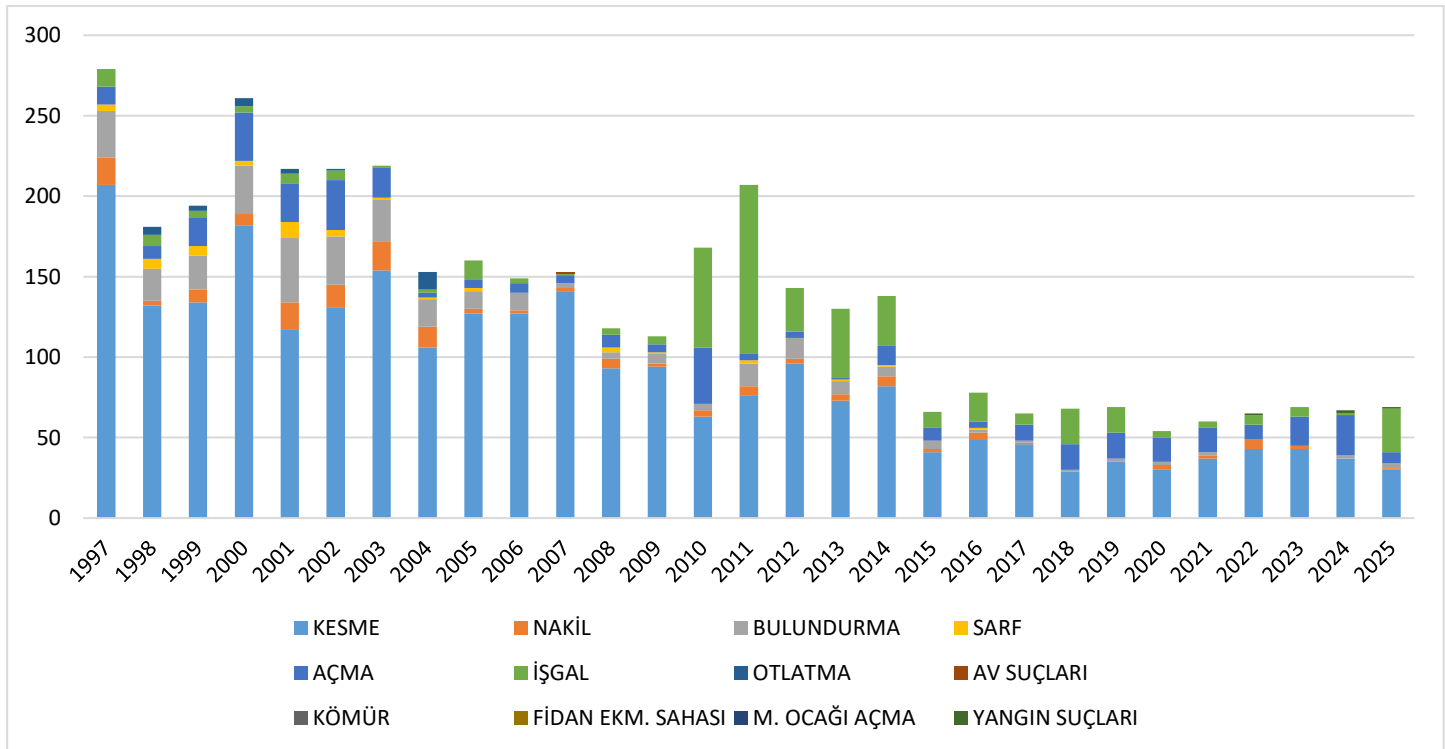
Trabzon OBM sınırları içerisinde 1997 yılından günümüze kadar toplamda 15.879 adet suç işlenmiş olup en fazla orman suç sayısı 2003 (1020 adet) yılında görülürken en az orman suç sayısı ise 2016 (261 adet) yılında tespit edilmiştir. İşlenen suçlar 1997-2003 yılları arasında 827-1020 aralığında seyrederken 2004 yılından itibaren sayılarda düşüş gözlenmiştir (Şekil 2) (Trabzon OBM, 2026).

Genel olarak değerlendirildiğinde, yıllara göre suç sayılarında dalgalı bir seyir izlenmiştir. Bununla birlikte en fazla orman suçunun ağaç kesme (9131 adet) suçu olarak işlendiği tespit edilmiştir. En az orman suçu ise oldukça düşük oranda olmakla birlikte av (2 adet) ve maden ocağı açma (1 adet) suçu olarak tespit edilmiştir. Kesme suçunu, açma (2664 adet), işgal (1464 adet) ve bulundurma suçları (1214 adet) takip etmektedir. Bunları nakil (755 adet), sarf (337 adet), otlatma (122 adet) ve yangın suçları (115 adet) takip etmektedir (Şekil 2).

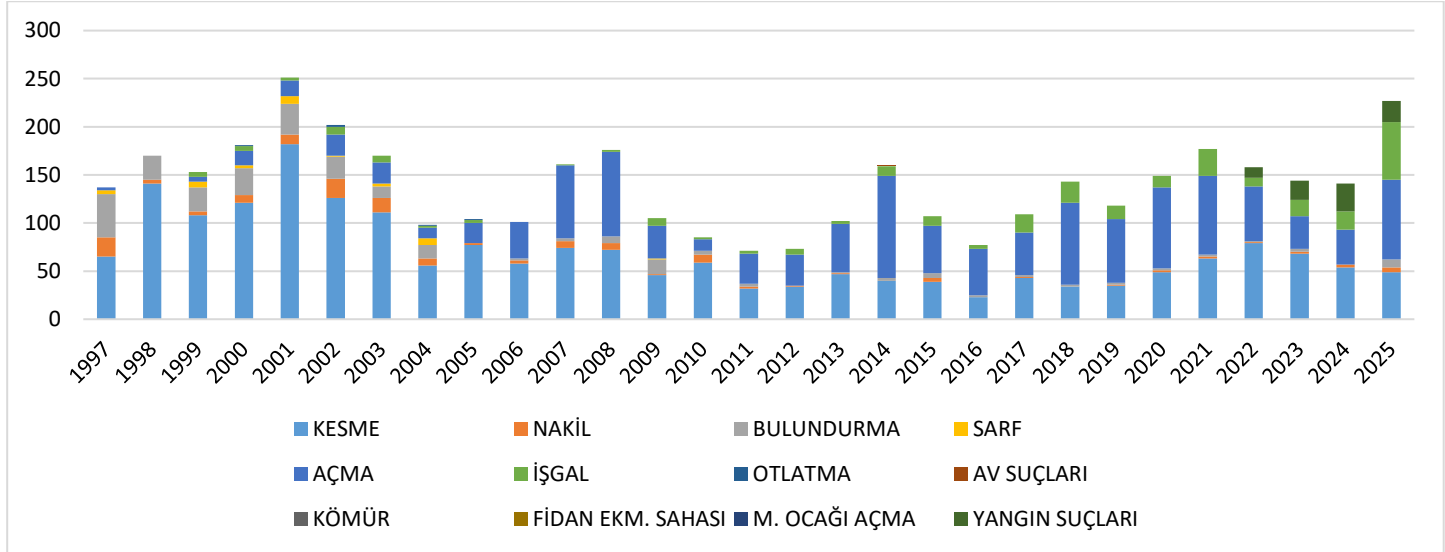
Şekil 2. Trabzon OBM orman suçlarının yıllara göre dağılımı

Orman suçlarının OİM'lere göre dağılımı incelendiğinde; Trabzon OİM sınırları içerisinde 1997 yılından günümüze kadar toplamda 3929 adet suç işlenmiş olup en fazla orman suç sayısı 1997 (279 adet) yılında görülürken en az orman suç sayısı ise 2020 (54 adet) yılında tespit edilmiştir. İşlenen suçlar 1997 yılından 2014 yılına kadar (279-113) sayıları arasında iken 2015 yılından itibaren (78-54 adet) sayıları ile düşüş göstermiştir. Genel olarak değerlendirildiğinde, yıllara göre suç sayılarında dalgalı bir seyir izlenmiştir. Bununla birlikte en fazla orman suçunun ağaç kesme (2555 adet) suçu olarak işlendiği tespit edilmiştir. En az orman suçu ise oldukça düşük oranda olmakla birlikte yangın (4 adet) ve av (1 adet) suçu olarak tespit edilmiştir. Kesme suçunu, işgal (455 adet), açma (372 adet) ve bulundurma suçları (313 adet) takip etmektedir. Bunları nakil (156 adet), sarf (46 adet) ve otlatma (28 adet) takip etmektedir (Şekil 3).

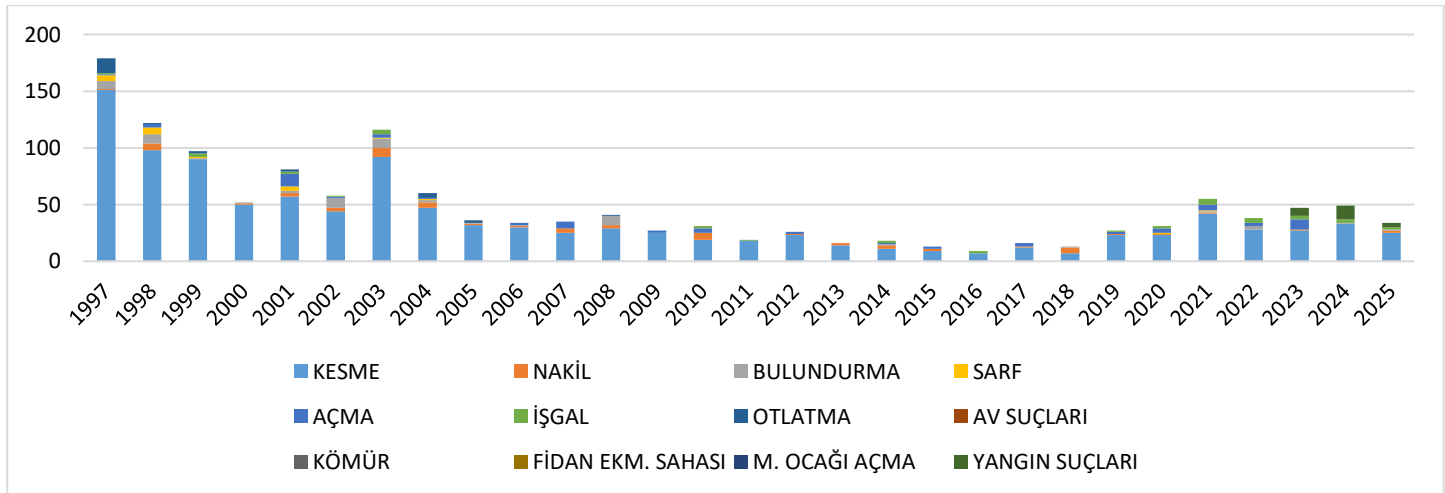
Şekil 3. Trabzon OİM orman suçlarının yıllara göre dağılımı

Sürmene OİM sınırları içerisinde 1997 yılından günümüze kadar toplamda 4049 adet suç işlenmiş olup en fazla orman suç sayısı 2001 (251 adet) yılında görülürken en az orman suç sayısı ise 2011 (71 adet) yılında tespit edilmiştir. Genel olarak değerlendirildiğinde, yıllara göre suç sayılarında dalgalı bir seyir izlenmiştir. Bununla birlikte en fazla orman suçunun ağaç kesme (1985 adet) ve açma (1250 adet) suçu olarak işlendiği tespit edilmiştir. En az orman suçu ise oldukça düşük oranda olmakla birlikte otlatma (5 adet) ve av (1 adet) suçu olarak tespit edilmiştir. Kesme ve açma suçunu, işgal (282 adet), bulundurma (271 adet) ve nakil (141 adet) suçları takip etmektedir. Bunları yangın (82 adet) ve sarf (33 adet) takip etmektedir (Şekil 4).

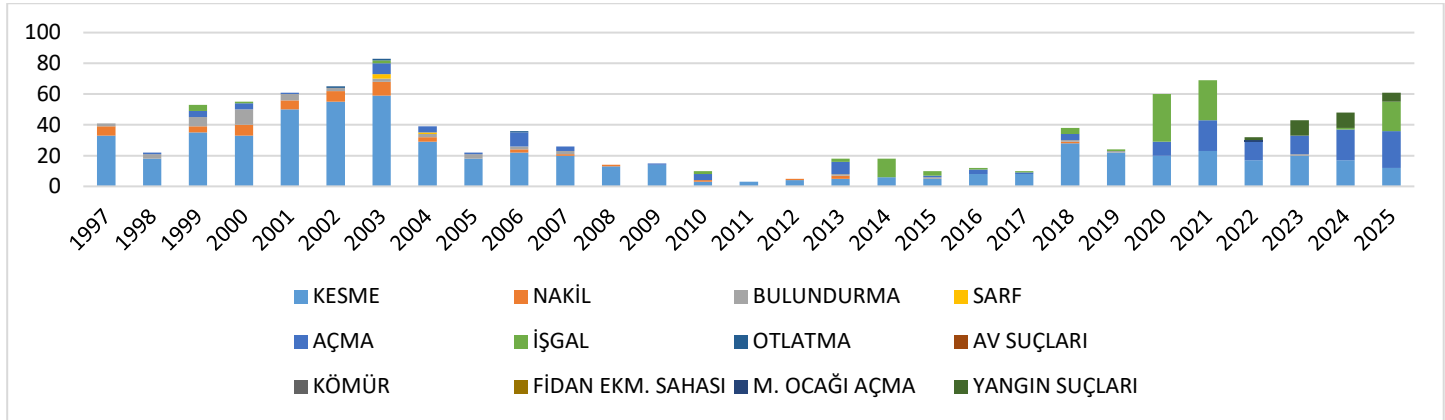
Şekil 4. Sürmene OİM orman suçlarının yıllara göre dağılımı

Maçka OİM sınırları içerisinde 1997 yılından günümüze kadar toplamda 1380 adet suç işlenmiş olup en fazla orman suç sayısı 1997 (179 adet) yılında görülürken en az orman suç sayısı ise 2016 (9 adet) yılında tespit edilmiştir. İşlenen suçlar 1997 yılından 2003 yılına kadar yüksek sayılarda seyredirken 2004 yılından itibaren daha düşük sayılarda olduğu gözlemlenmiştir. Genel olarak değerlendirildiğinde; en fazla orman suçunun ağaç kesme (1091 adet) suçu olarak işlendiği tespit edilmiştir. Kesme suçunu, açma (65 adet), nakil (62 adet) ve bulundurma (56 adet) suçları takip etmektedir. En az orman suçu ise, işgal (38 adet), otlatma (25 adet), yangın (23 adet) ve sarf (20 adet) suçları takip etmektedir (Şekil 5).

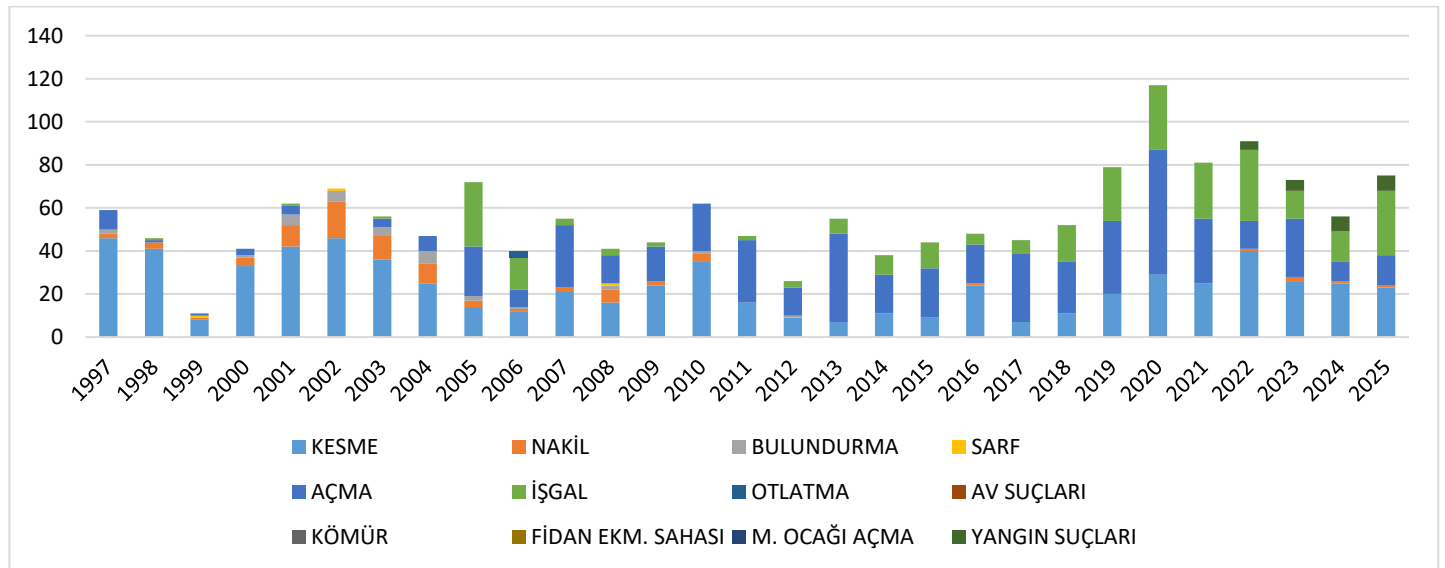
Şekil 5. Maçka OİM orman suçlarının yıllara göre dağılımı

Rize OİM sınırları içerisinde 1997 yılından günümüze kadar toplamda 993 adet suç işlenmiş olup en fazla orman suç sayısı 2003 (83 adet) yılında görülürken en az orman suç sayısı ise 2011 (3 adet) ve 2012 (5 adet) yıllarında tespit edilmiştir. İşlenen suçlar 1997 yılından 2003 yılına kadar yüksek sayılarda seyrederken 2004 yılından itibaren daha düşük sayılarda olup 2020 yılından itibaren yine artış eğilimine geçtiği gözlemlenmiştir. Genel olarak değerlendirildiğinde; en fazla orman suçunun ağaç kesme (600 adet) suçu olarak işlendiği tespit edilmiştir. Kesme suçunu, açma (153 adet) ve işgal (110 adet) suçları takip etmektedir. Ardından 51 adet ile nakil, 43 adet bulundurma ve 28 adet ile yangın suçları gelmektedir. En az orman suçu ise, sarf (4 adet), otlatma (3 adet) ve maden ocağı açma (1 adet) kategorisinde yer almaktadır (Şekil 6).

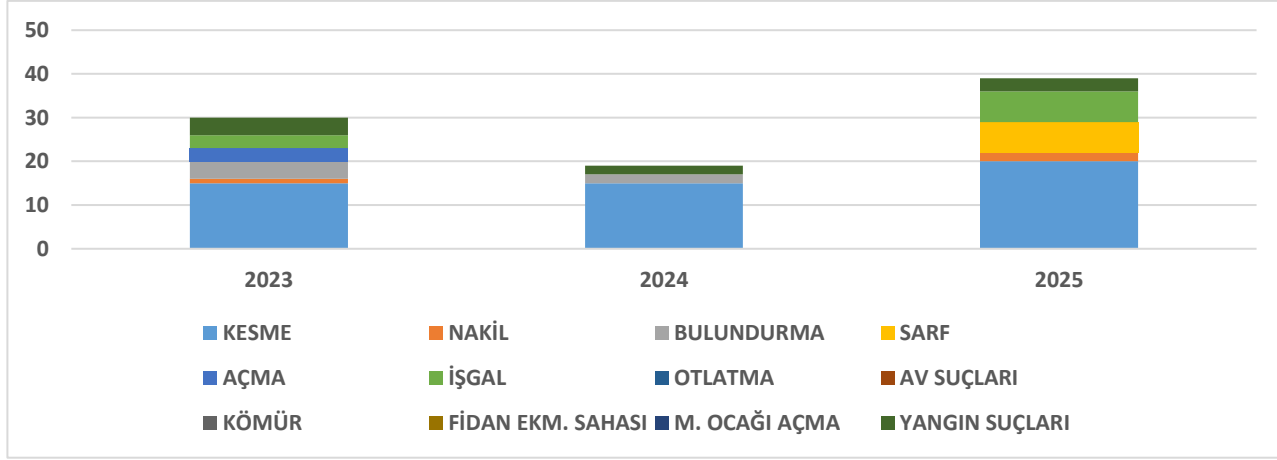
Şekil 6. Rize OİM orman suçlarının yıllara göre dağılımı

OİM sınırları içerisinde 1997 yılından günümüze kadar toplamda 1632 adet suç işlenmiş olup en fazla orman suç sayısı 2020 (117 adet) yılında görülürken en az orman suç sayısı ise 1999 (11 adet) yılında tespit edilmiştir. İşlenen suçlar, 1997 yılından 2020 yılına kadar düşük oranlarda dalgalı bir seyir izlerken 2020 yılından itibaren yükselişe geçtiği gözlenmiştir. Genel olarak değerlendirildiğinde; en fazla orman suçunun ağaç kesme (681 adet) suçu olarak işlendiği tespit edilmiştir. Kesme suçunu, açma (523 adet) ve işgal (288 adet) suçları takip etmektedir. Ardından 81 adet ile nakil, 30 adet bulundurma ve 23 adet ile yangın suçları gelmektedir. En az orman suçu ise, sarf (3 adet) ve otlatma (3 adet) kategorisinde yer almaktadır (Şekil 7).

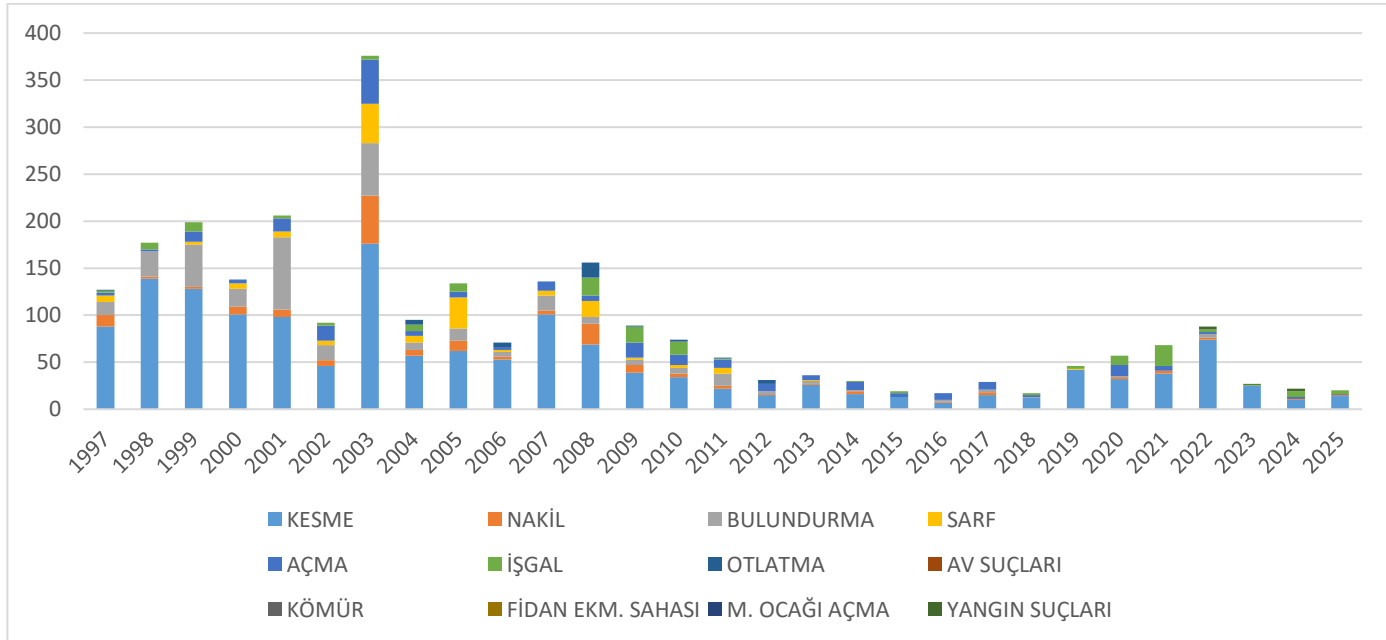
Şekil 7. Pazar OİM orman suçlarının yıllara göre dağılımı

Kürtün OİM, 2023 yılında kurulan bir OİM olduğu için günümüze kadar en fazla orman suçu 2025 (39 adet) yılında en az orman suçu ise 2024 (19 adet) yılında işlendiği tespit edilmiştir. Kurulduğu yıldaki orman suçu sayısı ise 30 olup toplamda 88 adet orman suçu işlenmiştir. Genel olarak değerlendirildiğinde; en fazla orman suçunun ağaç kesme (50 adet) suçu olarak işlendiği tespit edilmiştir. Kesme suçunu, işgal (10 adet), yangın (9 adet), sarf (7 adet) ve bulundurma (6 adet) suçları takip etmektedir. En az orman suçu ise, nakil (3 adet) ve açma (3 adet) kategorisinde yer almaktadır (Şekil 8).

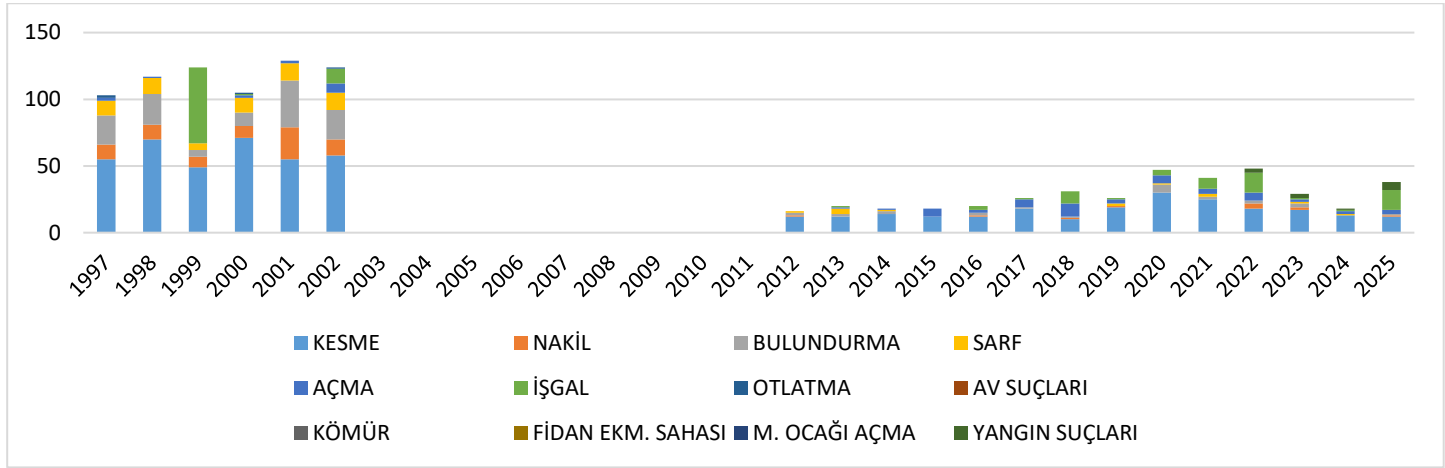
Şekil 8. Kürtün OİM orman suçlarının yıllara göre dağılımı

Torul OİM sınırları içerisinde 1997 yılından günümüze kadar toplamda 2632 adet suç işlenmiş olup en fazla orman suç sayısı 2003 (376 adet) yılında görülürken en az orman suç sayısı ise 2016 (17 adet) ve 2018 (17 adet) yıllarında tespit edilmiştir. İşlenen suçlar, 2003 yılında en yüksek değeriyle ulaşmakla birlikte 2008 yılından itibaren azalmaya başlamıştır. Genel olarak değerlendirildiğinde; en fazla orman suçunun ağaç kesme (1552 adet) suçu olarak işlendiği tespit edilmiştir. Kesme suçunu, bulundurma (346 adet), açma (228 adet), nakil (168 adet), işgal (150 adet) ve sarf (146 adet) suçları takip etmektedir. En az orman suçu ise, otlatma (35 adet) ve yangın (7 adet) kategorisinde yer almaktadır (Şekil 9).

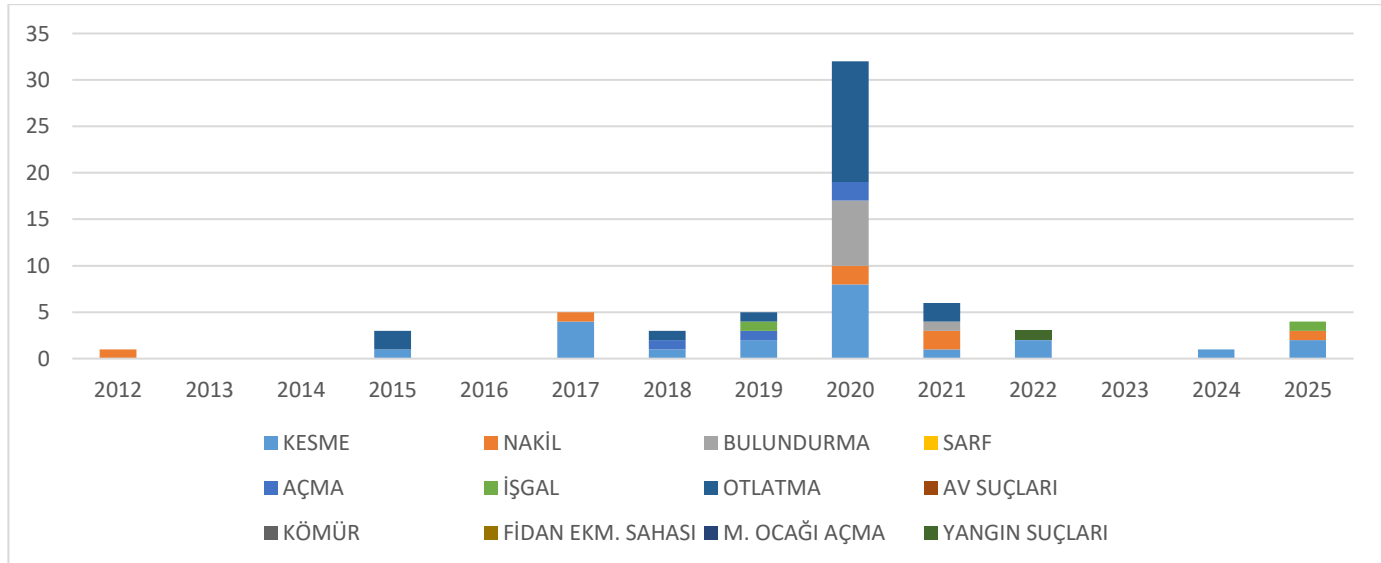
Şekil 9. Torul OİM orman suçlarının yıllara göre dağılımı

Gümüşhane OİM sınırları içerisinde 1997 yılından günümüze kadar toplamda 1098 adet suç işlenmiş olup 2003 ile 2011 yılları arasında herhangi bir suç kaydı bulunamamıştır. İşlenen suçlar içerisinde en fazla orman suç sayısı 2001 (129 adet) yılında görülürken en az orman suç sayısı ise 2012 (16 adet) yılında tespit edilmiştir. İşlenen suçlar, 1997 ile 2002 yılları arasında 103-129 adet arasında iken, 2012 yılından itibaren işlenen suç sayılarında dikkate değer oranda azalma olmuştur. Genel olarak değerlendirildiğinde; en fazla orman suçunun ağaç kesme (582 adet) suçu olarak işlendiği tespit edilmiştir. Kesme suçunu, bulundurma (141 adet), işgal (128 adet), nakil (86 adet), sarf (78 adet) ve açma (66 adet) suçları takip etmektedir. En az orman suçu ise, otlatma (4 adet) ve yangın (13 adet) kategorisinde yer almaktadır (Şekil 10).

Şekil 10. Gümüşhane OİM orman suçlarının yıllara göre dağılım

Bayburt OİM sınırları içerisinde 1997 yılından günümüze kadar toplamda 65 adet suç işlenmiş olup işlenen suçlar içerisinde en fazla orman suç sayısı 2020 (32 adet) yılında görülürken en az orman suç sayısı ise 2012 (1 adet) yılında tespit edilmiştir. 1997 yılından 2011 yılına kadar herhangi bir suç kaydı bulunmamış olup ilk suç kaydı 2012 yılında alınmıştır. Genel olarak değerlendirildiğinde; en fazla orman suçunun ağaç kesme (22 adet) suçu olarak işlendiği tespit edilmiştir. Kesme suçunu; otlatma (19 adet), bulundurma (8 adet), nakil (7 adet) ve açma (4 adet) suçları takip etmektedir. En az orman suçu ise, işgal (2 adet) ve yangın (1 adet) kategorisinde yer almaktadır (Şekil 11).

Şekil 11. Bayburt OİM orman suçlarının yıllara göre dağılım

TARTIŞMA

Bu çalışmada, Trabzon Orman Bölge Müdürlüğü ve ona bağlı Trabzon, Sürmene, Maçka, Rize, Pazar, Kürtün, Torul, Gümüşhane ve Bayburt Orman İşletme Müdürlükleri sınırları içerisinde 1997 yılından 2025 yılına kadar gerçekleşen orman suçları değerlendirilmiştir.

Trabzon OİM sınırları içerisinde 1997-2025 yılları arasında toplamda 3929 adet suçun işlendiği tespit edilmiştir. En çok işlenen suç türü 2555 adet ile kesme suçu olup bunu 455 adet ile işgal, 372 adet ile açma, 313 adet ile bulundurma, 156 adet ile nakil, 46 adet ile sarf, 28 adet ile otlatma, 4 adet ile yangın ve 1 adet ile av suçu takip etmektedir. Kesme suçundan sonra en çok görülen suçun işgal olmasının nedeni olarak mera kanunlarının değişmesi sonucu bazı mera alanlarının orman vasfına geçmesi ve halkın bilinçsiz davranması ile ormanlık alanları işgal etmesi söylenebilir.

Sosyo-ekonomik faktörlerin suç üzerindeki etkisi değerlendirildiğinde, yoksulluk ve eğitim düzeyinin belirleyici olduğu görülmektedir. Ünal vd. (2021) Ilgaz örneğinde, orman suçlarının düşük gelir düzeyi ve eğitim eksikliği ile doğrudan ilişkili olduğunu vurgulamıştır. Benzer şekilde Elvan (2005) , orman suçu işleyenlerin %86'sının ilköğretim mezunu olduğunu ortaya koymuştur. Ayrıca Sevinç (2023), orman köylüsüne sağlanan ORKÖY gibi mali desteklerin yasadışı kesim, nakliye ve otlatma suçlarını anlamlı ölçüde azalttığını ortaya koymuştur. Ancak Sevinç (2023), çalışmasındaki çarpıcı bir detay, mali desteklerin orman arazisi işgali (açma/yerleşme) suçları üzerinde bir etkisinin olmamasıdır. Bu durum, açma suçlarının geçim derdinden ziyade mülkiyet edinme güdüsüyle işlendiğini ve ekonomik teşviklerden ziyade daha sıkı arazi yönetimi politikaları gerektirdiğini düşündürmektedir.

Sürmene OİM sınırları içerisinde 1997-2025 yılları arasında toplamda 4049 adet suçun işlendiği tespit edilmiştir. En çok işlenen suç türü 1985 adet ile kesme olup bunu 1250 adet ile açma, 282 adet ile işgal, 271 adet ile bulundurma, 141 adet ile nakil, 82 adet ile yangın, 33 adet ile sarf, 5 adet ile otlatma ve 1 adet av suçu takip etmektedir. Burada özellikle dikkati çeken suç türü olan yangın sayısının fazlalığı için, son yıllarda artan yangın vakaları nedeniyle yangına hassas bölgelerde Valilik kararıyla alınan önlemler neticesinde küçük bir piknik ateşinin dahi yangın suçu kapsamında değerlendirilmesi söylenebilir. Özellikle Sürmene OİŞ' nde yer alan Çamburnu Tabiat Parkı'nın ekolojik ve sosyo-kültürel hizmet sunması bir çok ziyaretçinin bu özel alanda rekreasyonel faaliyetleri gerçekleştirmesine zemin oluşturmaktadır. Bu sebeple söz konusu alanda gerçekleştirilen piknik faaliyetleri bilinçsiz şekilde yapıldığında yangın riskini de artırmaktadır. Ayrıca Sarıçam türünün bu alanda deniz seviyesine kadar indiği düşünüldüğünde böyle alanların daha fazla korunması gerekliliği ortaya çıkmaktadır.

Maçka OİM sınırları içerisinde 1997-2025 yılları arasında toplamda 1380 adet suçun işlendiği tespit edilmiştir. En çok işlenen suç türü 1091 adet ile kesme olup bunu 65 adet ile açma, 62 adet ile nakil, 56 adet ile bulundurma, 38 adet ile işgal, 25 adet ile otlatma, 23 adet ile yangın suçu takip etmektedir. Burada özellikle dikkati çeken suç türü kaçak ağaç kesimidir. Maçka OİM, turizm açısından yoğun bir bölgede yer almaktadır. Özellikle yaz aylarında bölgeye gelen turist sayısındaki artış, yeni tesislerin inşa edilmesine olanak sağlamıştır. Bu durum, tesislerin yapımı ve işletme sürecinde doğaya uyumlu malzeme olarak odun ürünlerinin tercih edilmesi nedeniyle, hem yapacak hem de yakacak odun ihtiyacının artmasına bağlı olarak kesme suçlarının çoğalmasına zemin hazırlamıştır. Yasal düzenlemeler ve toplumsal bilinç boyutu açısından değerlendirildiğinde, Gençay ve Mercimek (2019), kamu bilincinin yüksek olduğu bölgelerde suç oranlarının azaldığını, ancak bilinç düzeyinin yüksek olmasına rağmen suçun devam ettiği durumlarda yasal caydırıcılığın yetersiz kalabileceğini ifade etmiştir. Ayrıca Gençay vd. (2025), yasal düzenlemelerin önemli bir unsur olduğunu, ancak suçların önlenmesinde tek başına yeterli olmadığını; alternatif geçim kaynaklarının oluşturulması ve uluslararası iş birliğinin de gerekli olduğunu belirtmiştir. Maçka Orman İşletme Müdürlüğü ormanlarının %89.5' inin normal kapalı olması, üretimin ve dolayısıyla kaçak kesim suçunun yüksek olmasına neden olarak gösterilebilir (OGM, 2026).

Rize OİM sınırları içerisinde 1997-2025 yılları arasında toplamda 993 adet suçun işlendiği tespit edilmiştir. En çok işlenen suç türü 600 adet ile kesme olup bunu 153 adet ile açma, 110 adet ile işgal, 51 adet ile nakil, 43 adet ile bulundurma, 28 adet ile yangın, 4 adet ile sarf, 3 adet ile otlatma ve 1 adet ile maden ocağı açma suçu takip etmektedir. Burada özellikle dikkati çeken suç türü kaçak ağaç kesmedir. Ayrıca işlenen orman suçlarının son 5-6 yılda artması da dikkati çekmektedir. Rize OİM' de orman suçlarının artmasının temel nedenleri olarak; bölgenin yaklaşık %82' sinin maden ruhsatlı olması, yoğun yapılaşma, kaçak kesim, turizm baskısı ve orman alanlarında enerji/maden projelerine izin verilmesi söylenebilir. Ayrıca, iklim değişikliğinin etkisiyle artan orman yangınları ve fındık-çay tarım alanlarının genişletilmesi çabaları ormanlık alanlar üzerindeki tehditleri artırmaktadır.

Pazar OİM sınırları içerisinde 1997-2025 yılları arasında toplamda 1632 adet suçun işlendiği tespit edilmiştir. En çok işlenen suç türü 681 adet ile kesme olup bunu 523 adet ile açma, 288 adet ile işgal, 81 adet ile nakil, 30 adet ile bulundurma, 23 adet ile yangın, 3 adet ile sarf ve 3 adet ile otlatma suçu takip etmektedir. Pazar ve çevresinde orman suçlarının artması sebebi olarak, temel olarak arazi yetersizliği nedeniyle orman alanlarının kaçak yapılaşma, çay bahçesi genişletme veya tarım arazisine dönüştürme (açmacılık) amacıyla işgal edilmesinden kaynaklandığı ifade edilebilir. Coğrafi zorluklar ve sınırlı düz arazi, orman sınırlarına müdahaleyi artırmakta, bu da yasal yaptırımlara rağmen işgal, faydalanma ve izinsiz yapılaşma suçlarını tetiklemektedir.

Kürtün, 2023 yılında OİM olduğu için o tarihten 2025 yılına kadar toplamda 88 adet suçun işlendiği tespit edilmiştir. En çok işlenen suç türü 50 adet ile kesme olup bunu 10 adet ile işgal, 9 adet ile yangın, 7 adet ile sarf, 6 adet ile bulundurma, 3 adet ile nakil ve 3 adet ile açma suçu takip etmektedir. Kürtün, bölgesel olarak yangına hassas bir özellik göstermemesine ve bu kadar kısa sürede 9 adet yangının görülmesine sebep olarak halkın anız yakarken ki tedbirsizliğinden söz edilebilir. Kürtün'de Orman İşletme Müdürlüğü'nün yeni kurulmuş olması nedeniyle eldeki suç verileri üzerinden yorum yapmak yeterli gözükmemektedir.

Torul OİM sınırları içerisinde 1997-2025 yılları arasında toplamda 2632 adet suçun işlendiği tespit edilmiştir. En çok işlenen suç türü 1552 adet ile kesme olup bunu 346 adet ile bulundurma, 228 adet ile açma, 168 adet ile nakil, 150 adet ile işgal, 146 adet ile sarf, 35 adet ile otlatma ve 7 adet ile yangın suçu takip etmektedir. Özellikle kesme suçunun diğer suç türlerine göre belirgin şekilde yüksek olması, bölgedeki kırsal yaşamın odun hammaddesine olan bağımlılığı ile ilişkilendirilebilir. Kesme suçunu takip eden bulundurma, nakil ve sarf suçları da değerlendirildiğinde, suçların birbirini tamamlayan bir süreç halinde gerçekleştiği anlaşılmaktadır. Ayrıca bölgenin dağlık ve geniş ormanlık alanlara sahip olması, denetim faaliyetlerini zorlaştırarak kaçakçılık faaliyetlerinin ortaya çıkmasına zemin hazırlayabilmektedir.

Gümüşhane OİM sınırları içerisinde 1997-2025 yılları arasında toplamda 1098 adet suçun işlendiği tespit edilmiştir. Bu suçların 702 adeti 1997-2002 yılları arasında gerçekleşirken, 396 adeti 2012-2025 yılları arasında tespit edilmiştir. İlk yıllarda suç sayılarındaki fazlalığın sebebi olarak, denetim mekanizmalarının günümüzdeki kadar gelişmemiş olması, kırsal nüfusun orman kaynaklarına olan bağımlılığının daha yüksek seviyede bulunması ve ekonomik nedenlerle orman ürünlerinin usulsüz kullanımının yaygın olması gösterilebilir. Ayrıca bu dönemde yakacak ve yapacak odun ihtiyacının büyük ölçüde ormanlardan karşılanması, özellikle kesme ve bulundurma suçlarının artmasına neden olmuş olabilir. Sonraki yıllarda ise fotokapan sistemleri, İHA destekli izleme faaliyetleri ve teknolojik denetim imkânlarının yaygınlaşmasıyla orman alanlarının daha etkin kontrol edilmesi sağlanmıştır. Bununla birlikte iletişim araçlarının gelişmesi ve ihbar mekanizmalarının kolaylaşması sayesinde vatandaşların suç bildiriminde daha aktif rol aldığı düşünülmektedir. Gümüşhane OİM' nin 2003-2011 yılları arasında herhangi bir orman suçu kaydı bulunmama sebebi, ilgili yıllar arasında Gümüşhane OİM' nin lavedilmesi sebebiyle kayıtlar Torul OİM kayıtları içerisine yer almasıdır. Gümüşhane OİM' nin 2011 yılında tekrar açılması ile suç kayıtları ilgili işletme veri setinde yer almıştır. En çok işlenen suç türü 582 adet ile kesme olup bunu 141 adet ile bulundurma, 128 adet ile işgal, 86 adet ile nakil, 78 adet ile sarf, 66 adet ile açma, 13 adet ile yangın ve 4 adet ile otlatma suçu takip etmektedir.

Bayburt OİM sınırları içerisinde 1997-2025 yılları arasındaki orman suçlarına baktığımızda 2012 yılından itibaren vaka tespit edildiği belirlenmiş olmakla birlikte toplamda 65 adet suçun işlendiği tespit edilmiştir. En çok işlenen suç türü 22 adet ile kesme olup bunu 19 adet ile otlatma, 8 adet ile bulundurma, 7 adet ile nakil, 4 adet ile açma, 2 adet ile işgal, 1 adet ile yangın suçu takip etmektedir. Bayburt OİM sınırları içerisinde tespit edilen suç sayısının düşük düzeyde kalmasında, İşletme Müdürlüğü'nün sahip olduğu sınırlı orman varlığının belirleyici bir etkiye sahip olduğu değerlendirilmektedir. Nitekim Bayburt OİM, uzun yıllar boyunca doğal orman ekosistemleri bakımından zayıf bir yapı sergilemiş, ormancılık faaliyetleri ise büyük ölçüde ağaçlandırma ve rehabilitasyon çalışmaları çerçevesinde yürütülmüştür. Bu durum, orman kaynaklarına bağlı ekonomik faydalanma baskısını azaltarak özellikle kesme, nakil ve bulundurma gibi doğrudan orman emvaliyle ilişkili suçların oluşum sıklığını sınırlandırmış olabilir. Ayrıca orman alanlarının parçalı ve düşük yoğunluklu bir dağılım göstermesi, orman kaynaklarının kaçak kullanım potansiyelini azaltan bir diğer unsur olarak değerlendirilebilir. Bu bağlamda, yoğun ve üretim odaklı orman varlığına sahip işletme müdürlüklerinde gözlenen suç dinamiklerinin Bayburt OİM'de daha sınırlı ölçekte ortaya çıktığı anlaşılmaktadır.

Çalışma sonucunda Trabzon OBM sınırları içerisinde 1997-2025 yılları arasında toplamda 15.879 adet (yıllık ortalama 547.5 adet) suçun işlendiği tespit edilmiştir. Ayrıca en çok işlenen suç türü 9131 adet (yıllık ortalama 314.9 adet) ile kesme olup bunu 2664 adet ile açma, 1464 adet ile işgal, 1214 adet ile bulundurma, 755 adet ile nakil, 337 adet ile sarf, 122 adet ile otlatma, 115 adet ile yangın, 2 adet ile av ve 1 adet ile maden ocağı açma suçu takip etmektedir. Trabzon OBM'nin Karadeniz Bölgesi'nde yer alması ve orman varlığının diğer bölgelere nazaran daha fazla olması bölgede yer alan orman suçlarının fazlalığını açıklar niteliktedir. Nitekim Komut (2022) yaptığı çalışmada, Türkiye genelinde en fazla orman suçunun Karadeniz Bölgesi'nde gerçekleştiğini tespit etmiştir. Sürmen (2022) tarafından Vezirköprü Orman İşletme Müdürlüğü'nde ve Yıldız ve Atmış (2015) tarafından Yenice Orman İşletme Şefliği'nde yapılan çalışmalarda da en çok işlenen suçun kesme suçu olduğu sonucuna varılmıştır. Dolayısıyla ormanlar üzerinde en çok tahribat oluşturan suç türünün kaçak ağaç kesme olduğu söylenebilir. Aynı zamanda Şen ve Ünal (2003) tarafından Karadere OİM sınırları içerisinde yapılan bir başka çalışmada işlenen orman suçlarının ilk üçünü kullanma, kesme ve bulundurma suçlarının oluşturduğu tespit edilmiştir. Sezgin ve Gültekin (2022) tarafından yapılan çalışmada, birçok vatandaşın devrik halde bulunan ağaçların alınmasının, kuru dalların toplanmasının veya devrilme riski taşıyan ağaçların kesilmesinin suç kapsamında değerlendirildiğini bilmediği ifade edilmiştir. Ayrıca bazı bireylerin ekonomik yetersizlikler nedeniyle yakacak ihtiyaçlarını karşılamak amacıyla kaçak kesim faaliyetlerine yöneldiği belirtilmiştir. Ayrıca kesme suçundan sonra en çok işlenen suçun açma olması ise geçim derdinden ziyade mülkiyet edinme güdüsüyle ilişkili olduğu ifade edilmiştir (Uçarlı vd., 2026).

Trabzon OBM'nin Doğu Karadeniz Bölgesi'nde yer alması ve kırsal kesimdeki nüfusun yıllar içerisindeki yoğunluğunu kaybetmemesi ve halkın yakacak ve ısınma ihtiyacı için gelenek ve alışkanlıklarından vazgeçmek istemeyişiyle birlikte odun emvalinin ticari olarak maddi değerinin yüksek olması bu bölgedeki kaçak ağaç kesme suçunun Trabzon OBM'ne bağlı tüm OİM'nde ilk sırada yer almasına neden olmaktadır. Nitekim kesme suçu küresel ölçekte orman suçlarının en baskın türü olup dünya ekonomisine yıllık 30 ila 100 milyar dolar arasında bir maliyet yüklemektedir (Thompson ve Magrath, 2021; UNODC, 2025). Bazı ülkelerde kereste ihracatının %90'ı gibi devasa bir oranının yasa dışı faaliyetlerden oluştuğu tahmin edilmektedir (Thompson ve Magrath, 2021). Bu suç türü sadece ekonomik kayıplara yol açmakla kalmayıp; karbon stoklarının azalmasına, biyolojik çeşitliliğin bozulmasına ve su kalitesinin düşmesine neden olan ciddi çevresel krizleri tetiklemektedir (Reboredo, 2013).

Çalışma bulguları genel olarak değerlendirildiğinde, Trabzon OBM sınırları içerisindeki orman suçlarının mekânsal dağılımı ve suç türlerinin çeşitliliğinin; orman varlığının niteliği, arazi kullanım baskısı, kırsal yaşam dinamikleri ve Orman İşletme Müdürlükleri'nin sosyo-ekolojik özelliklerine bağlı olarak farklılaştığı görülmektedir. Özellikle üretim potansiyeli yüksek ve yoğun orman varlığına sahip İşletme Müdürlükleri'nde kaçak kesim ve faydalanma temelli suçların öne çıktığı, buna karşılık

arazi baskısının yoğun olduğu alanlarda açma ve işgal suçlarının belirginleştiği anlaşılmaktadır. Literatürde açma ve işgal suçu, orman arazisinin yasa dışı olarak işgal edilmesi ve bu alanları kalıcı olarak tarım ya da yerleşim alanlarına dönüştürülmesi şeklinde doğrudan bir suç eylemi olarak tanımlanmaktadır. Bu suçun arkasındaki temel itici güçler arasında yüksek nüfus yoğunluğu, arazi kıtlığı ve işsizlik gibi sosyo-ekonomik faktörler öne çıkmaktadır (İftekhari ve Hoque, 2005). Bununla birlikte, son yıllarda bazı suç türlerinde gözlenen değişimlerin yalnızca toplumsal ve ekonomik süreçlerle değil; teknolojik denetim kapasitesindeki gelişmeler, yönetsel uygulamalar ve koruma politikalarındaki dönüşümle birlikte değerlendirilmesi gerekmektedir. Bu bağlamda çalışma, orman suçlarının yalnızca hukuki bir problem olmayıp, ekonomik, toplumsal ve mekânsal bileşenleri bulunan çok boyutlu bir kaynak yönetimi sorunu olduğunu ortaya koymaktadır.

Bununla birlikte, 2020 yılı sonrasında bazı suç türlerinde gözlenen değişimlerin COVID-19 pandemisinin oluşturduğu sosyo-ekonomik etkilerle de ilişkili olabileceği düşünülmektedir. Pandemi sürecinde kırsal alanlara geri dönüşlerin artması, ekonomik gelir kayıpları, doğal kaynak kullanımına yönelimin yükselmesi ve denetim faaliyetlerinde dönemsel aksaklıkların yaşanması, özellikle faydalanma temelli orman suçları üzerinde etkili olmuş olabilir. Ayrıca pandemi döneminde bireylerin rekreasyon amacıyla açık ve doğal alanlara yönelmesi, bazı bölgelerde insan kaynaklı yangın riskini ve orman alanları üzerindeki kullanım baskısını artırmış olabilir.

Ayrıca iklim değişikliği ve buna bağlı olarak dünyada giderek artan gıda krizi, çalışmanın yapıldığı bölgenin su, orman ve doğal kaynaklar bakımından diğer bölgelere göre daha avantajlı bir konumda olmasına bağlı olarak gelecekte bölgeye yönelik iç göç hareketlerini artırabilir. Nüfusun artmasıyla birlikte özellikle tarım yapılabilecek yeni alanlara duyulan ihtiyacın da artması beklenmektedir. Bu durumun ilerleyen dönemlerde açma, işgal ve faydalanma gibi orman suçlarının daha fazla görülmesine neden olabileceği düşünülmektedir.

SONUÇ

Bu çalışma, Trabzon Orman Bölge Müdürlüğü'ne bağlı dokuz Orman İşletme Müdürlüğü sınırları içerisinde 1997-2025 yılları arasında işlenen 15.879 adet orman suçu mekânsal ve zamansal boyutlarıyla ele alarak, Doğu Karadeniz Bölgesi'ndeki orman suçu dinamiklerine ilişkin kapsamlı bir değerlendirme ortaya koymuştur. Bulgular, bölge genelinde kaçak ağaç kesme suçunun (9131 adet, %57.5) baskın suç türü olduğunu ve bunu açma (2664 adet) ile işgal (1464 adet) suçlarının izlediğini göstermektedir. Bu hiyerarşinin, kesme suçunun küresel ölçekte de orman suçlarının en yaygın biçimi olduğu ve dünya ekonomisine önemli ölçüde ekonomik kayıp yüklediği yönündeki genel eğilimle örtüştüğü görülmüştür.

Çalışma, İşletme Müdürlükleri arasındaki suç profilinin homojen olmadığını, aksine her bir OİM'nün kendine özgü orman varlığı niteliği, arazi kullanım sınıfı, sosyo-ekonomik yapısı ve coğrafi koşullarına bağlı olarak farklılaşan bir suç deseni sergilediğini ortaya koymuştur. Üretim potansiyeli yüksek ve normal kapalı orman oranı fazla olan Maçka, Trabzon ve Torul gibi OİM'nde kaçak kesim ve faydalanmaya dayalı suçlar öne çıkarken; Sürmene, Pazar ve Rize OİM gibi arazi kıtlığının belirgin olduğu, tarımsal faaliyetler (çay, fındık) ve turizm baskısının yoğun yaşandığı kıyı kesimlerinde açma ve işgal suçlarının belirgin biçimde arttığı tespit edilmiştir. Bu durum, orman suçlarının tek bir nedene indirgenemeyecek, çok katmanlı bir sorun olduğunu; yoksulluk ve eğitim eksikliği gibi klasik sosyo-ekonomik etmenlerin yanı sıra mülkiyet edinme güdüsü, madencilik ruhsatları, turizm baskısı ve iklim koşullarının da suç oluşumunda belirleyici rol oynadığını doğrulamaktadır.

Zamansal eğilimler açısından, teknolojik denetim kapasitesindeki gelişmelerin (fotokapan sistemleri, İHA destekli izleme) ve ihbar mekanizmalarının yaygınlaşmasının, özellikle son on yılda bazı işletmelerde suç sayılarında gözlenen değişimlerde etkili olduğu değerlendirilmektedir. Bununla birlikte, 2020 sonrası dönemde küresel salgın sürecinin yarattığı sosyo-ekonomik konjonktürün, kırsala geri dönüşler, gelir kayıpları ve denetim faaliyetlerindeki dönemsel aksaklıklar yoluyla faydalanma temelli suçlar üzerinde ek bir baskı oluşturmuş olabileceği düşünülmektedir. Bu bulgu, orman suçu

yönetiminin yalnızca uzun vadeli etmenlerle değil, kısa vadeli kriz dönemleriyle de ilişkilendirilerek ele alınması gerektiğine işaret etmektedir.

Elde edilen sonuçlar, orman suçlarıyla mücadelede tek boyutlu yaklaşımların yetersiz kalacağını göstermektedir. Orman köylüsüne yönelik mali destek mekanizmalarının geçim amaçlı kesim, nakil ve otlatma suçlarının azaltılmasında etkili olabileceği, ancak mülkiyet edinme güdüsüyle işlenen açma/işgal suçları üzerinde sınırlı etki yaratabileceği değerlendirilmektedir. Bu nedenle, söz konusu suç türleri için ekonomik teşviklerden ziyade daha sıkı arazi yönetimi politikaları ve kadastro çalışmalarının güçlendirilmesi öncelik taşımaktadır. Bu kapsamda, kaçak kesim suçlarının yoğunlaştığı üretim ormanlarında uzaktan algılama ve dijital izleme teknolojilerinin kullanımının yaygınlaştırılması, hukuki caydırıcılığın artırılması ve yerel halkın sosyoekonomik koşullarını iyileştirmeye yönelik alternatif gelir kaynaklarının oluşturulması önemli bir gereklilik olarak öne çıkmaktadır.

Sonuç olarak, iklim değişikliğinin bölgesel su ve orman kaynakları üzerindeki göreceli avantajı gelecekte iç göç baskısını artırma potansiyeli taşıdığından, açma, işgal ve faydalanma temelli suçların önümüzdeki dönemde daha da belirginleşebileceği öngörülmektedir. Bu çerçevede, Trabzon Orman Bölge Müdürlüğü ve bağlı OİM'nde suça özgü, bölgesel farklılıkları dikkate alan; teknolojik denetim, sosyo-ekonomik destek ve arazi yönetimi politikalarını bütünlük biçimde ele alan bir orman suçu önleme stratejisinin geliştirilmesi, sürdürülebilir orman kaynak yönetimi açısından kritik önem taşımaktadır.

TEŞEKKÜR

Bu çalışmanın verilerinin temin edilmesindeki katkılarından dolayı Trabzon OBM' ye teşekkür ederiz.

KAYNAKLAR

- Birben, Ü., Ünal, H.E., & İmal, U. (2019). Orman suçlarında toplumsal algı (Kırıkkale ili örneği). *Bartın Orman Fakültesi Dergisi*, 21(2), 495-505. <https://doi.org/10.24011/barofd.541853>
- Elvan, O. (2014). Ağaç kesme suçunun orman kanunu açısından incelenmesi. *Journal of the Faculty of Forestry Istanbul University*, 55(1), 237-260. <https://doi.org/10.17099/jffiu.24660>
- Gençay, G., Birben, Ü., & Yıldızbaş, N.T. (2025). Legal dynamics of forest crimes in Türkiye: international comparisons and policy strategies. *International Forestry Review*, 27(2), 155-166. <https://doi.org/10.1505/146554825840044776>
- Gençay, G., & Mercimek, A. (2019). Public consciousness and influence of law on forest crimes: insights from Kastamonu, Turkey. *Forest Policy and Economics*, 106, 101978. <https://doi.org/10.1016/j.forpol.2019.101978>
- Heske, F. (1952). Türkiye'de orman ve ormancılık. *İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Coğrafya Enstitüsü Yayını*, 529(14).
- Iftekhar, M.S., & Hoque, A.K.F. (2005). Causes of forest encroachment: an analysis of Bangladesh. *GeoJournal*, 62, 95-106. <https://doi.org/10.1007/s10708-005-7917-z>
- Kahyaoğlu, N., Güvendi, E., & Ertuğrul, M.H. (2022). Türkiye'deki orman suçlarının değerlendirilmesi. *Bayburt Üniversitesi Fen Bilimleri Dergisi*, 5(1), 115-123. <https://doi.org/10.55117/bufbd.1025434>
- Komut, O. (2022). A general assessment on forest crimes in Turkey at the regional level. In *Artvin Çoruh University International Congress on Ecology, Economy and Regional Development (ECOSUS 2022)*, 9-11 June 2022, Hopa, Artvin/Türkiye, 173-179.
- OGM. (2026). Trabzon Orman Bölge Müdürlüğü Orman Varlığı. <https://www.ogm.gov.tr/trabzonobm/ormanlarimiz/orman-varligihttps://www.ogm.gov.tr/trabzonobm/ormanlarimiz/orman-varligi>, Erişim Tarihi:05.05.2026.
- Reboredo, F. (2013). Socio-economic, environmental, and governance impacts of illegal logging. *Environ Syst Decis.*, 33, 295-304. <https://doi.org/10.1007/s10669-013-9444-7>
- Sevinç, V. (2023). Analysis of the relations between forestry financial supports and forest crimes. *Environmental Management*, 71(4), 704-717. <https://doi.org/10.1007/s00267-022-01765-x>
- Sezgin, A.R., & Gültekin, Y.S. (2022). Orman suçlarının mekânsal ve sosyoekonomik analizi: Yığılca ilçesi örneği. *Düzce Üniversitesi Bilim ve Teknoloji Dergisi*, 10, 1287-1301. <https://doi.org/10.29130/dubited.1048915>
- Sürmen, A. (2022). *Vezirköprü Orman İşletme Müdürlüğü'nde 2008-2022 yılları arasında orman suçlarının incelenmesi* (Yüksek Lisans Tezi). Kastamonu Üniversitesi, Fen Bilimleri Enstitüsü, Kastamonu.
- Şen, G., & Ünal, S. (2003). Orman suçlarının nedenleri üzerine bir araştırma (Karadere Orman İşletme Müdürlüğü Örneği). *Kafkas Üniversitesi Artvin Orman Fakültesi Dergisi*, 1(2), 41-51.
- Thompson, S.T., & Magrath, W.B. (2021). Preventing illegal logging. *Forest Policy and Economics*, 128, Article 102479. <https://doi.org/10.1016/j.forpol.2021.102479>
- Trabzon OBM. (2026). Trabzon Orman Bölge Müdürlüğü Koruma Faaliyetleri Bilgi Cetveli (KFBC). Erişim Tarihi:01.05.2026.
- Uçarlı, Y., Aybar, M., & Keleş, G.A. (2026). Artvin yöresindeki orman suçlarının zamansal (2001-2024) analizi. *Artvin Çoruh Üniversitesi Orman Fakültesi Dergisi*, 27(1), 274-283. <https://doi.org/10.17474/artvinofd.1883462>

- UNODC. (2025). United Nations Office on Drugs and Crime, Global analysis on crimes that affect the environment-part 2a: forest crimes: illegal deforestation and logging. United Nations Publication.
- Ünal, H.E., Birben, Ü., & Elvan, O.D. (2021). Public perception of forest crimes: the case of Ilgaz Province in Turkey. *Crime, Law and Social Change*, 75(5), 487-506. <https://doi.org/10.1007/s10611-021-09951-4>
- Yıldız, D., & Atmış, E. (2015). Yenice Orman İşletme Müdürlüğü'nde azalmakta olan orman suçlarının analizi. In *IV. Ormancılıkta Sosyo-Ekonomik Sorunlar Kongresi Bildiriler Kitabı*, 15-17 Ekim 2015, Trabzon, s: 150-161.